

De Musikalske Dvergene:

«Garantert ambisjonsløs rock»

TEKST OG FOTO:
SVEN GROTDAL

Norsk og utenlandsk rock bærer stadig mer preg av alvor og perfektionisme, samtidig som flere og flere grupper og artister jobber bevisst med å skaffe seg en image — «sånn er vi og sånn ser vi ut». Budskapet, det de vil uttrykke, er det viktigste for noen — for andre er det den kommersielle suksessen som teller.

Et band som faller fullstendig utenfor alt dette, og som har netet å følge med på utviklingen, er De Musikalske Dvergene. De har holdt på i årevis, har laget én låt og hatt to spillejobber de siste to årene, men øver likevel fast hver

mandag — for gøyens skyld.

— En betingelse for at det skal fungere, er at det skjer hundre prosent på våre egne premisser — vi spiller fordi det er gøy, og går ikke på akkord med noen ting. Vi er kompromissløst antikommersielle...

Det er gitaristen Allert Bøkenes som sier dette, og de fire andre — Helge Grønhaug (sang og gitar), Arne Grønhaug (gitar), Erling Hjertnes (bass) og Bo Grønning-sæter (trommer) — gir sin uforbeholdne tilslutning. Og at de har det gøy er det ingen tvil om: både mens de øver og i løpet av intervjuet vrirler det av smil, latter og morsomme kommentarer. Kan man ta dem alvorlig i det hele tatt?

— Sist vi spilte på Hulen delte Hulen-styret seg — noen trodde vi var alvorlige, mens andre mente vi bare fleipet. Kanskje det er derfor vi ikke har fått tilbud om flere spillejobber der?

— Ja, vil dere ha spillejobber?

— Vi vil jo spille ute, men vi gidder ikke å slåss for det. Marke-

det er stramt, og det er ikke så viktig å stå på en scene. Vi har ikke noe budskap å fortelle verden — vi holder heller på for oss selv. Men det er klart det er all right hvis folk vil høre på oss.

Dvergene spiller ukomplisert, svingende og glad rock, og tekstene kan best karakteriseres som personlige hverdagsbeskrivelser med en god del humor og litt (selv?)ironi. Helge, som har laget all musikken og det meste av tekstene, forteller at han ser på det å lage en tekst og det å fremføre den som to helt forskjellige ting:

— Teksten er viktig når du jobber den fram, men den blir ganske uvesentlig på en konsert — du kan ikke godt be folk være stille så de får med seg teksten når du spiller rock. Vi har prøvd å lage regelrett popmusikk som folk kan danse til — musikken fungerer fysisk. Da blir rytmikken det viktigste i teksten, innholdet er det få som får med seg likevel.

— Men du legger jo ned en god del arbeid i tekstene?

De Musikalske Dvergene: «Vi startet høyt oppe, og siden er det bare gått nedover med oss.»

— Jeg synger jo ikke hva som helst, selvfølgelig, men jeg skriver ikke tekstene for å si noe alvorlig og vesentlig til verden. Noe av nerven i rocken har alltid vært en sedat holdning til verden og omgivelsene, et slags «never mind». Mye av det som lages av rocktekster nå for tiden er helt humørløst, men det har ikke noe med seriositet å gjøre heller — det blir en dvask humørløshet. Vi er humørfylte og dvasker...

— Er dere ironiske også?

— Kanskje — vi forholder oss vel til rocktradisjonen på en ironisk måte. Du kan le av det meste vi gjør, uten at noen føler seg støtt av det. Det kan vel ses på som ironisk at vi faktisk debuterte i litteraturen: på side 60 i «Den som lever ved sverd» av Erling Gjelsvik, der han skrev at han hadde hørt oss på Hulen — før vi hadde spilt der. Vi startet høyt oppe, og siden er det bare gått nedover med

oss...! Men vi har jo et repertoar på rundt 20 låter pluss ønskereprier.

Plakaten som Dvergene en sjelden gang bruker, består hovedsakelig av et autentisk IRA-foto av en kafé som sprenge i luften, med en liten varedeklarasjon i venstre hjørne: «Garantert ambisjonsløs rock».

— Har dere ingen ambisjoner?

— Det er en gimmick med basis i sannheten. Vi har spilt i grupper

som har kjørt den samme linjen alle sammen, så det er snakk om å ta vare på en tradisjon. Det vi holder på med er ikke noe å markedsføre — vi tar de jobbene vi får, og koser oss med det.

Så spør det da om arrangører tar dem alvorlig nok til å gi dem spillejobber — det hadde neppe skadet med litt humørfylt rock oppi alt alvor.

Men hvor alvorlig kan man ta denne artikkelen?